

Năng tàn

I, NAM

Người ta bảo, tình yêu tuổi 17 là tình yêu mãnh liệt nhất

Và ... mỗi tình đầu là mỗi tình khó quên nhất

Nam là cả 2 mỗi tình đó.

Tôi vô tình đụng trúng Nam vào một ngày đầu thu, tôi bật cười vì tôi va phải anh nhưng anh lại lóng ngóng gãi tung mái tóc nâu lên xin lỗi tôi một cách đáng yêu. Và tôi không còn nhớ nổi bằng cách nào mà 1 năm sau đó, Nam trở thành mối tình đầu tuổi 17 của tôi, có lẽ tôi yêu Nam đến cỡ ám muội cả con tim lẫn khối óc, cho đến ngày anh ra đi thì tôi vẫn chưa hết quy lụy, một kẻ như tôi có vẻ như không hợp lắm với mấy vai nữ chính ngôn tình vốn dồi dào cảm xúc

Tôi bị ám ảnh bởi Nam. Đến mức, gặp ai tôi cũng vô thức mang anh ra so sánh: Cao hơn Nam, gầy hơn Nam, hậu đậu như Nam,...và tỷ tỷ thức giống và khác Nam nữa. Nhưng có làm sao cơ chứ, có giống Nam đến 80% như Châu vẫn không làm tôi bằng lòng, tôi cần Nam.

Lần đầu tiên tôi vô tình thấy Nam sau hơn 1 năm không liên lạc là trong hiệu sách vào một ngày giáp tết. Mái tóc nâu hơi xoăn của anh rối lên sau những tầng sách cao ngất, tôi vẫn nhớ ngày trước chỉ có tôi mới hay lảng vảng ở chỗ này, còn nếu Nam rảnh, anh sẽ ngồi với niềm đam mê lập trình của anh. Rồi không hiểu thế nào, có một phần nào của tôi chui vào đầu Nam mà một ngày đẹp trời anh đến hiệu sách, và tôi biết là từ đó, số tiền eo hẹp của một nam sinh viên đại học năm hai bị teo tóp lại đến mức cuối tháng anh chỉ có thể húp mì vì đầu tháng tiki sale sách. Tôi mỉm cười, ừ, ít ra, cũng có dấu ấn gì đó của mình với anh ấy.

Tôi nhớ là tôi từng mất Nam cách ngốc nghếch thế nào. Tôi mắc một sai lầm lớn khi tôi để Nam đi, Nam không biết, đó mới là lúc tôi thật sự suy sụp. Bố mẹ tôi chia tay, em trai tôi nhập viện, và tôi đánh mất học bổng của mình, con bạn thân duy nhất lại đi du học, dường như cả thế giới chỉ có một mình tôi chống đỡ. Sai lầm ngớ ngẩn là tôi lại nói không cần anh chính lúc tôi cần anh nhất, và sai lầm của anh là không hỏi lý do, 2 sai lầm ấy gộp lại đã dẫn tới việc tôi và anh hóa thành hai kẻ xa lạ. Một nỗi ngờ ngẩn xót xa. '

Tôi không nhớ mình đã vượt qua thời điểm không có Nam thế nào, hình như là trống rỗng và hụt hẫng. Nhưng tôi biết sau đó, Nam không còn ra ngoài và chơi với con gái nữa, nếu được rủ đi, anh sẽ cười trừ thay cho câu trả lời của một người vốn ít nói. Có lẽ là do anh vốn ít nói từ trước, không liên quan đến tôi.

Tôi biết, Nam đã thay đổi, kể cả thói quen đọc sách, có lẽ cũng không liên quan đến tôi.

Là tôi tiếc đoạn tình cảm với Nam, áy náy vì tất cả những việc vốn dĩ "không liên quan đến tôi", hay là...?

Tôi liếc nhìn cuốn sách trên tay Nam "Little prince" của Antoine de Saint Exupery, cuốn mà tôi mới trích dẫn trên trang cá nhân. Là anh vẫn theo dõi tôi, dù không like hay bình luận? Mà cũng có thể là tôi đang tự tưởng tượng ra ?

Tôi lặng lẽ rút khỏi hiệu sách, vô tình nhắc lấy một quyển.

II, CHÂU

Châu không phải Nam.

Hương bảo thế.

Tôi cũng biết thế.

Nhưng tôi lại không muốn nghĩ thế.

Tôi muốn Châu là Nam.

Tôi biết làm như thế là không công bằng với Châu, nhưng tôi không tìm lại được giây phút xao xuyến khi Châu đứng trước mặt tôi, mặt cậu ấy đỏ bừng lên:

- Em thích chị.

- Chị có đang nghe nhầm không.

- Em không muốn nhắc lại lần nào nữa đâu.

Tôi dường như đã đóng băng ngay khi chạm phải gương mặt bối rối của Châu lúc đó. Phải nói thật là Châu rất giống Nam, từ đôi mắt cho đến ánh nhìn, dáng người, bước đi, giọng nói. Châu là một bản sao hoàn hảo của Nam, khác biệt duy nhất có lẽ là thý vì hơn tôi 2 tuổi như Nam thì Châu lại kém tôi 1 tuổi. Và điều đó làm tôi chần chừ trong giây lát. Tôi quyết định cầm tay Châu, và không nói gì cả. Như thế đã là quá đủ để bắt đầu một mối tình thời trung học.

Tôi không yêu Châu. Tôi yêu Nam. Hay chính xác hơn là tôi yêu cái bóng của Nam thấp thoáng bên trong con người Châu. Tôi biết, và Châu cũng biết. Có lẽ vì thế nên khi chúng tôi đi cùng nhau, Châu lúc nào cũng phải gồng mình lên giả vờ vui vẻ để không làm tôi tủi thân. Tôi biết vì ánh mắt Châu lúc nào cũng đượm một nỗi buồn khó tả. Đã đôi lần tôi định thốt ra : " Hay là mình chia tay đi " Nhưng chưa lần nào tôi chạm phải gương mặt Châu mà tôi lại thốt ra được những lời đau đớn đó. Tôi không muốn làm Châu tổn thương. Nhưng chính bản thân tôi cũng không thể hiểu người tôi không muốn làm tổn thương là Nguyễn Minh Châu đang đứng trước mặt tôi hay một nửa Đặng Tuấn Nam đang tồn tại trong người cậu ấy.

Tôi coi Châu là Nam. Tôi làm tất cả những gì đáng lẽ ra tôi phải làm cho Nam với Châu. Tôi mỉm cười cảm ơn nếu Châu mua cho tôi một ly trà gừng nóng hổi còn thơm mùi hơi nước, tôi kiên nhẫn ngồi nghe tất cả những khó khăn mà Châu gặp phải thay vì gắt âm lên kêu mệ, tôi qua nhà đón Châu đi học cùng nếu như xe của cậu ấy có vấn đề và không thể đến chờ tôi trước cửa, tôi ngồi chờ để chúng tôi có thể đi về cùng nhau vào tiết 5. Tôi luôn có dư thừa kiên nhẫn và dịu dàng với Châu. Hoặc để bù đắp cho những gì tôi đã không làm cho Nam trước đây. Châu luôn cười mỗi lần tôi dịu dàng như thế. Nhưng có lẽ Châu sẽ không bao giờ biết tôi làm như thế vì Châu giống Nam. Chỉ vì Châu giống Nam.

Lần thứ 2 tôi gặp lại Nam vào một buổi chiều tàn, nắng sắp tàn còn cảnh vật thì héo tàn một nửa. Nam vẫn vậy, chẳng khác là bao. Anh cười thật hiền. Chết tiệt, cái nụ cười ấy cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, nó ám ảnh đến mức Châu phải gọi mấy câu tôi mới giật mình quay lại. Châu mỉm cười. Lại là nụ cười đó. Nó ngây ngô, pha chút hiền lành, giống y hệt nụ cười của Nam. Nó khiến cả những ánh nắng ngày tàn cũng trở nên rực rỡ đến lạ. Tôi bất giác gọi khan: Nam ?

Tôi để Nam đi lướt qua tôi. Lướt qua với một ánh nhìn ngây dại. Hình như tôi đã nở một nụ cười chua chát, và hình như mắt tôi đã ướt thì phải. Hoặc tại vì bụi bay mịt mù làm rơi vào mắt tôi vài hạt li ti. Tôi đã định gọi thật to tên anh ấy giữa chốn đông. Nhưng đúng giây phút tôi định mở miệng ra thì có một cái gì đó nghẹn đắng nơi cổ họng làm tôi không thốt ra được. Một bàn tay ấm nóng khẽ chạm lướt vào lòng bàn tay đang ướt đầm mồ hôi của tôi. Khi tôi nhận ra Châu đang cầm tay mình dắt đi thì tôi và cậu ấy đã lướt qua Nam được một quãng dài. Tôi khẽ ngoái đầu nhìn lại, tôi như nhận ra một ánh nhìn đượm man mác nơi đôi mắt nâu tuyệt đẹp của Nam. Còn trên gương mặt của Châu cũng dường như hiện lên những nét đau lòng

- Chị chưa thể quên được anh ấy

Đã từ rất lâu, kể từ khi tôi và Châu bắt đầu, cậu ấy không còn gọi tôi bằng chị. Tôi hiểu, điều gì đang chạy xẹt ngang qua tâm trí của cậu ấy.

- Không đúng, là chị chưa bao giờ quên được anh ấy.

Tôi chỉ còn biết đứng chết trân nhìn bóng Châu đi xa ra khỏi tầm mắt tôi, trộn vào dòng người đang tấp nập qua lại. Lòng tôi thoáng một khoảng trống vô hình.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy bản thân mình tệ hại hơn như thế. Ngay cả khi tôi đánh mất cơ hội dành quán quân môn cờ vua chỉ vì một nước đi sai lầm đến ngớ ngẩn. ừ, phải rồi, Châu không phải Nam.

Lại thêm một ngày nữa tôi thức dậy với nỗi buồn nặng trĩu hai bên mí mắt. Tôi chạy ra cửa. Không có, không có Châu. Vẫn không có ai bấm chuông cửa nhà tôi. Cái ngõ chết tiệt sao tự dưng rộng ra như thế này chứ ? Và thế là tôi đến trường, dĩ nhiên, trong một bộ dạng thê thảm với mái tóc chải vội, cái quần ngủ chưa kịp thay và cái balo khoác hờ trên vai cùng đôi dép lê trong nhà tắm. Tôi hiện nguyên hình là một kẻ thất tình, không hơn không kém. Cho đến tận khi xung kích hỏi tên tôi vì một lô một lốc những vi phạm nghiêm trọng của kỉ luật nhà trường thì tôi vẫn chỉ thều thào được vài tiếng như 1 thế kỉ qua tôi chưa cho hạt com nào vào cái dạ dày vốn là lỗ đen vũ trụ của mình.

Tôi cố gạch ra mấy cái đầu dòng :

- Dịu dàng, quan tâm

- Kiên nhẫn

- Ấm áp

- ...

Nhưng sau đó tất tất cả được ném thẳng vào cái sọt rác đầy ứ ự toàn những viên giấy nháp tương tự. có nghĩ cỡ nào thì tôi vẫn không nghĩ ra điều gì khiến Châu khác Nam

III, NẮNG TÀN

Con em tôi tròn mắt, xoay xoay quyển sách mới mua trên tay, bắn khoản nhìn tựa, tôi ít khi mua tản văn như thế. Tôi không thể tưởng tượng một đoạn tản văn trong khi đầu óc vẫn đang tản mạn, và kí ức vẫn đang tản mát khắp các vùng não, thế đấy, đôi khi,...

Điện thoại rung, tin nhắn mới. Từ Châu

"Gặp nhau không?"

Một tin nhắn kì lạ, không đầu, không cuối, như cách chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau, né các đại từ nhân xưng chỉ cấp bậc tuổi tác. Nhưng tin nhắn này thì khác, Châu không viết là " Chị muốn gặp em không ?" hay "Mình gặp nhau nha", rõ ràng, tôi biết Châu vẫn đang giận tôi, nhưng lại đang lưỡng lự.

Giống như tôi.

Tôi chưa trả lời tin nhắn vội, tôi mở facebook. Không tin nhắn. Không thông báo. Tôi lướt newfeed một cách vô thức, nhưng tôi bỗng giật mình, tôi vẫn để friend với Nam, và cũng lâu rồi, anh không đăng tin nào cả, cho đến 20 phút trước. Cả bài viết chỉ có một vài chữ, như nói với một mình tôi "Điều duy nhất khiến hoàng tử muốn quay về hành tinh của mình là vì bông hoa hồng duy nhất của cậu ấy, tôi cũng đã từng có

một bông hoa, nhưng nó đã tàn mất rồi ?" Ai mà chả nhận ra bông hoa hồng chính là cái thứ tình cảm chết tiệt đang hành hạ tôi ? Nam nghĩ rằng bông hoa của anh đã tàn, thế còn bông hoa của tôi ?

Tin mới nhất của Châu cũng đăng vào 20 phút trước, chỉ một dấu hỏi "ai ?", ai là ai ? là tôi, là Châu, hay là Nam ?

Tôi gập máy lại, thôi không nghĩ nữa.

Một giấc ngủ không làm tôi khá hơn. Tôi chợt thêm nghe một tiếng chuông cửa buổi sáng, tôi thêm được một cốc trà gừng và ngày trời lạnh, tôi thêm được ngồi đằng sau ai đó để khỏi phải còng tay với những cơn gió buốt lạnh thấu của mùa đông ? Tôi thêm nhiều thứ, nhưng ...?

Tôi vẫn không gặp Châu, dù cố tình đi qua lớp Châu nhiều lần. Điện thoại reo inh ỏi, tôi đang chờ một cuộc gọi. Tổng đài nhắn tin thông báo khuyến mãi không có gì là sai, nhưng nhắn tin đúng lúc người ta đang chờ cuộc gọi để làm tan vỡ "một con tim yếu mềm đang thất tình" thì thật là không đúng lúc. Tin nhắn làm tôi chợt nhớ đến câu hỏi cộc lốc "gặp nhau không" của Châu. Châu vẫn luôn nhường cho tôi quyền lựa chọn tất cả, kể cả quyết định với tình cảm của mình.

Tôi mỉm cười, gõ " chiều nay 4 giờ, tại PuBu".

Cả 5 tiết ngày hôm đó, tôi chỉ ngồi nghĩ vẩn vơ.

4 giờ chiều, tôi chờ Châu trước cổng. Vài sợi nắng hanh hao gây guộc cuối đông thờ dài qua những kẽ lá. Châu mỉm cười bước ra, tôi cũng mỉm cười. Nhưng nụ cười đã tắt như ánh nắng cuối đông chảy dài bên ngoài cửa sổ. Tôi đông cứng lại, tôi thấy Nam. Anh đang đứng tựa vào một góc bàn, ngón tay anh gõ hờ trên ghế, cổ tay trái, có một cái sưng cườ, cung hoàng đạo của tôi. Tim tôi lồi 1 nhịp, tôi từng nghĩ Nam không quan tâm đến tôi, nhưng tôi chưa bao giờ biết, anh vẽ hena hình cung hoàng đạo của tôi ở ngón áp út trái, ngón tay duy nhất có một dây thần kinh dẫn thẳng đến tim. Ngẫu nhiên hay sắp đặt ?

Châu, vẫn như thường lệ, kéo ghế cho tôi, ở phía đối diện, rồi bước lại đằng sau, ngồi cạnh Nam. Tôi chết trân ngồi nhin tách trà gừng nóng được gọi sẵn trước mặt. Nam cúi mặt khoắc tan cốc cà phê của anh, còn Châu im lặng, khẽ nhấp môi ly chanh tuyết đá bào.

Tôi biết rằng đã đến lúc phải lựa chọn

Ai đó nói rằng, cuộc sống này là một hộp sô cô la, bạn sẽ không bao giờ biết mình bốc phải vị gì, có khi bạn may mắn lấy được thanh kẹo ngọt lịm, nhưng cũng có khi bạn ăn phải viên sô cô la đắng. Hộp của tôi còn 2 viên sô cô la, thật tình cờ, sô cô la, cũng là biểu tượng cho cái tình cảm chết tiệt ấy, và tôi phải chọn cho mình một viên kẹo, dù cho có thể là một viên kẹo đắng. Ai mà biết đâu được ?

Mặt tôi nóng bừng, não nổ tung lên, và con tim thì bắt bộ não phải đưa ra một quyết định. Nói gì bây giờ, làm gì bây giờ. Im lặng có phải là tốt nhất cho hiện tại ? Tôi chỉ được nhận lấy một bông hoa hồng J

Thêm 3 giây im lặng, tôi mở menu ra, gọi một cốc trà gừng nóng. Hình như cả Nam và Châu đang nhìn tôi kiên nhẫn chờ túi lọc trà tan hết, vớt hết cặn trà, và bỏ thêm một viên đường, khuấy đều cho tan hết. Viên đường hình lập phương tan đều vào cốc trà gừng, và hình như, có cái gì đó trong tim tôi cũng vừa tan ra, vỡ vụn thành ngàn mảnh nhỏ.

Tôi đẩy cốc trà gừng về phía Châu, nắng đã tắt, chiều đã tàn. Châu nhìn tôi bằng đôi mắt màu cà phê, khác hẳn đôi mắt nâu xám của Nam. Tôi mỉm cười : "Trời lạnh, phải biết tự gọi trà gừng cho mình chứ ?"

Châu đứng lên, cầm tay tôi dắt ra cửa, lần đầu tiên tôi siết mạnh tay Châu đến thế, tay Châu cũng như nắm chặt hơn.

Hôm nay là ngày cuối cùng của mùa đông, ngày mai thôi, mùa xuân sẽ khởi đầu một điều mới mẻ. Tôi cảm li trà gừng thơm ấm áp vào bên má. Và trên bàn, cuốn "Chào anh, người cũ" vẫn đang khép hờ.

KẾT

Tôi chợt dừng lại. Hình như, một cô bé lớp A2 vừa va phải một chàng trai tóc xoăn, mắt màu nâu xám, chàng trai nọ đang loay hoay dựng xe và gỡ đầu gối rồi. Tôi nhìn Châu, cả 2 cùng mỉm cười, lần đầu tiên, tôi chủ động nắm tay Châu. Và chúng tôi cứ thế lướt qua.